

deres Indkomstskat kun svarer til en Trediedel af den samlede Indkomstskat. Dette Forhold kunde synes at give Fler-tallet Ret i den Opfattelse, at saa var der ogsaa Grund til at lade dem, der betale større Skat, faa større Indfyldelse paa Valget. Men jeg maa maaske i denne Forbindelse erindre om, at Indkomstskatten er kun en enkelt af de københavnske Skatter, at Københavns Kommune foruden den ogsaa har andre Skatter, som andrage større Beløb end Indkomstskatten. Jeg skal saaledes nævne Areal-skatten og Grundskatten. Areal-skatten har i det sidste Aar, der omfatter fem Kvartaler, ifølge Regnskabet indbragt Kommunen 3,993,000 Kr. med et rundt Tal, og Grundskatten i samme Tid 1,865,000 Kr., altsaa tilsammen 5,858,000 Kr., hvorimod Indkomstskatten har indbragt 4,874,000 Kr. Man vil altsaa se, at disse to Skatter have indbragt Kommunen omtrent 1 Mill. Kr. mere end Indkomstskatten. Og nu er der det at bemærke, at disse to Skatter i ganske særlig Grad blive betalte af Skatteydere med de smaa Indtægter, saaledes at naar man vil gøre det Regnestykke rigtigt op, hvem der i Grunden betaler den største Skat, og skærer en Linie ved Skatteyderne fra 800 til 2,000 Kr., og saa lader den anden Gruppe staa for sig selv, vil det være meget vanskeligt at afgøre, om ikke de smaa Skatteydere yde Kommunen lige saa stor Skat som de større Skatteydere.

Jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind paa denne Sag. Som jeg udtalte før, antager jeg, at der ikke kommer noget Resultat ud af Forhandlingerne i Aar, og vi ville altsaa paa et senere Tidspunkt faa Lejlighed til igen at beskæftige os med Sagen. Jeg vil derfor slutte disse Bemærkninger med at anbefale det af Mindretallet stillede Forslag, at Lovforslaget vedtages i uforandret Skikkelse.

Indenrigsministeren (*Sigurd Berg*): Udvalgets Mindretal har i sin Betænkning fremhævet, at jeg under Konferencen med Udvalget med Hensyn til de her opstillede Ændringer har udtalt, at disse for mig delte sig i tre Grupper: 1) Saadanne Ændringer, som jeg maatte betragte som værende af væsentlig redaktionel Natur, og som jeg derfor ikke kunde have videre Betæneligheder ved at tiltræde; 2) saadanne Ændringer, der omfattede Spørgsmaal, om hvilke det formentlig vilde være let at komme til Enighed, hvis man i øvrigt stod hinanden nær, og 3) saadanne

Ændringer, der vare af saa indgribende Beskaffenhed overfor hele det Princip, der ligger til Grund for det af Regeringen forelagte Lovforslag, at jeg paa det bestemteste maatte fraraade deres Vedtagelse.

Den første Gruppe af Ændringer skal jeg ikke paa dette Tidspunkt dvæle ved. I den anden Gruppe er der kun et Par enkelte, jeg finder Anledning til særlig at omtale, nemlig de to Ændringer vedrørende gifte Kvinders og Tyendes Stilling, der af Folketinget blev indføjede i det oprindelig af Regeringen forelagte Lovforslag. Intet af disse Spørgsmaal var jo i den Udstrækning — for det enes Vedkommende slet ikke — søgt løst paa det oprindelige Regeringsforslag. Naar dette ikke var sket særlig for gifte Kvinders Vedkommende, var Grunden, at man ønskede at forelægge Lovforslaget i en tilsvarende Skikkelse til den, hvori det havde været fremme tidligere, og ikke at optage ny Spørgsmaal, om hvilke der mulig kunde forventes at ville opkomme Uenighed. Da Spørgsmaalet nu imidlertid er blevet rejst i det andet Ting og dettes Ændring er accepteret af Regeringen til videre Forhandling mellem Tingene, ønsker jeg dog gerne at sige, at jeg meget vilde beklage, hvis Resultatet af Forhandlingen om, i hvilken Udstrækning man skulde give Kvinder Valgret og Valgbarhed, skulde blive, at man ikke besluttede sig til at give ogsaa gift Kvinde Valgret og Valgbarhed. Jeg tror, at de Erfaringer og den Indsigt, som man i særlig Grad maa siges at have Brug for i den kommunale Styrelse fra Kvinders Side, ville ikke mindst gifte Kvinder være i Stand til at yde. Jeg mener ogsaa, at Erfaringerne andetsteds i høj Grad have bekræftet dette. Hertil kommer endvidere en anden Betragtning, som ikke alene vedrører selve det Spørgsmaal, i hvilken Udstrækning man skal give just Kvinderne Valgret. Ved at give ogsaa gift Kvinde Valgret, giver man jo saavel Mand som Hustru Valgret; derved kommer man til at skabe Muligheder for, at Hjemmet, Opfattelsen i Hjemmet, kan gøre sig stærkt gældende i de kommunale Anliggender, og dette vilde jeg anse for overordentlig heldigt og gavnligt, vel egnet til at fremme en sund og forstandig kommunal Styrelse.

Ligeledes ønsker jeg med Hensyn til Tyendets Valgret at udtale, at jeg vilde beklage, hvis Resultatet af de fortsatte Forhandlinger angaaende dette Spørgsmaal skulde blive, at man ikke besluttede sig